

Marián Mudroch
o Jurajovi Hatríkovi
(text do knihy Hlas pamäti (2003), s. 200)

S Jurajom sme sa stretli po prvý raz vďaka Danovi Fischerovi v Divadle hudby na Nedbalovej ulici, kde uvádzal hudbu Ilju Zeljenku, niekedy koncom sedemdesiatych rokov. Hoci sme vtedy boli len študenti, táto príležitosť bola ako stvorená, aby sme sa priblížili a začali sa viac o hudbu zaujímať. Teda o hudbu, ktorú v tom čase komponovali Ilja Zeljenka, Roman Berger, Miro Bázlik, Juraj Hatrík... Pre úplnosť treba povedať, že pod týmto vplyvom sme navštevovali aj Experimentálne štúdio Československého rozhlasu, ktoré v tom čase viedol Peter Kolman so svojimi spolupracovníkmi a kde sme počúvali prvú elektroakustickú hudbu. Bolo veľmi prítlačlivé a pre mňa aj dôležité stretnúť týchto ľudí, medzi ktorými bol aj Juraj, ktorý vlastní zázračnú schopnosť hovoriť o hudbe tak prítlačlivo. Pri jeho rozprávaní som nadobudol pocit, že porozumieť tomuto náročnému a fascinujúcemu médiu, akým hudba je, „nie je žiadny problém“.

Druhý moment, ktorý som na Jurajovi postrehol, je jeho vzdelanosť a rozhľad – napriek tomu, že nepôsobil žiadnym intelektuálnym dojmom. Často pri rozprávaní o hudbe improvizoval; ako skvelí jazzoví hráči. Vlastne improvizovať na danú tému môže iba človek, ktorý o probléme veľa vie; teda je ponorený do problému a vie, o čom je reč. Táto prítlačlivosť bola prítomná, respektíve bola vlastná aj Iljovi, Romanovi, Mirovi.

Okrem toho sa Juraj zaujímal aj o výtvarné umenie. Pri rozprávaní o výtvarnom umení prichádzal do rozpakov podobne ako ja pri rozprávaní o hudbe. Dodávalo mi to sebavedomie. Chodil som na koncerty a veľa som sa o hudbe dozvedal. Prirodzene, to všetko som si len namýšľal, ale priznávam, že bez tejto príležitosti „iného druhu“ a vzťahu k Iljovi, Romanovi a Jurajovi by som bol dnes niekto iný.

Mnoho problémov, s ktorými som sa vtedy trápil, som si vďaka týmto vzťahom zodpovedal. V mnohom som sa utvrdil a aj nachádzal spoločného menovateľa medzi hudbou a výtvarným umením. Cítil som v tomto vzťahu premostenie – i keď, pravda, to malo aj nejedno úskalie – práve aj vďaka Jurajovi, ktorý svojím rozprávaním o hudbe akoby vyznačoval cestu v „daždových pralesoch“: sú krásne, ale v mnohom pre mňa stále (a navždy) neprebádané.

Na vašu otázku, do akej miery sú názvy Jurajových skladieb určujúce, respektíve do akej miery mi pomáhajú pri počúvaní Jurajovej hudby, neviem jednoznačne nájsť odpoveď. Nikdy som si takto otázku nekládol. Vždy som si bol vedomý toho, že názov o niečom vypovedá, ale nie vždy som to vedel dešifrovať. Hudbu som vnímal – a asi aj vnímam – skôr intuitívne než logicky. Skôr som ju vnímal ako „zvuk“ v tom najlepšom slova zmysle. Nedokážem odhadnúť, ako je dôležité pomenovať skladbu; dôležité je pre mňa vnímanie, teda zážitok z hudby. Považujem to za osobný problém každého z nás, pretože každý z nás je inak vybavený, má inú skúsenosť a teda zážitok je tým viac výsostne osobný.